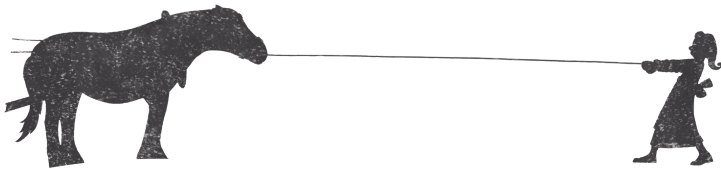

PIETER FELLER
TINY FISSCHER

**De Nederlandse
Kinderjury**

© 2018 Pieter Feller, Tiny Fisscher en Droomvallei Uitgeverij

Eerste druk, eerste oplage maart 2018

Tweede oplage juli 2018

Derde oplage september 2020

Tekst: Pieter Feller en Tiny Fisscher

Cover en illustraties: Natascha Blum-Stenvert

Vormgeving: Droomvallei Uitgeverij

<http://www.prachtboeken.nl>

ISBN: 978-94-92844-11-8

Alle rechten voorbehouden.

1911

Ruim honderd jaar geleden zag het leven er heel anders uit dan nu. Een wereld zonder computers of mobiele telefoons: als je iemand wilde spreken zocht je die persoon op, of schreef je een brief of een ansichtkaart. Nieuws haalde je uit kranten. Als je die niet kon betalen haalde je oud nieuws uit de kranten waar bijvoorbeeld groenten, vis of spijkers in verpakt waren geweest.

Er reden melkboeren door de straten, groentemannen, bakkers. De schillenboer en de voddeman kwamen langs om schillen en oud textiel op te halen. Allemaal met kar en paard. Er lag dan ook een hoop paardenpoep op straat.

Tot ongeveer je zesde jaar ging je naar de bewaarschool, wat nu groep een en twee is. Daarna ging je naar de lagere school, ook op zaterdagochtend. Je zat in een houten bank, schreef

met een griffel op een lei, of met een potlood of kroontjespen op papier. Het potje inkt zat in de schoolbank verzonken en moest steeds bijgevuld worden.

In die tijd was het nog heel gewoon dat moeders het huishouden deden en voor de kinderen zorgden, en dat vaders werkten. Je zei pa en moe of vader en moeder, en 'u'.

De meeste mannen deden 'mannendingen', de meeste vrouwen 'vrouwendingen'. Jongens en meisjes wisten niet beter dan dat dit zo hoorde.

Maar toen was er Clara. Clara wilde het anders. Over haar gaat dit verhaal.

HOOFDSTUK 1

Clara Bartels heeft een bijzondere droom. Ze is er al vaak om uitgelachen. Niet alleen op school, ook daarbuiten, door grote mensen. Meisjes moeten niet van die grote dromen hebben, zeggen ze. Al helemaal niet als je de dochter bent van een timmerman. Zulke meisjes worden hooguit schooljuffrouw, totdat ze trouwen, kinderen krijgen en het huishouden gaan doen. Dat lijkt Clara ontzettend saai, ze moet er niet aan denken.

Ze is een keer zo stom geweest om in de klas te vertellen wat ze later wil worden, toen meester Korevaar ernaar vroeg.

‘Bakker,’ zei Maarten van Berkel, omdat hij zijn vader zou opvolgen.

‘Winkelmeisje,’ antwoordde kruideniersdochter Louise.

‘Marktkoopman,’ zei Henk van Tolbrug, want zijn vader is dat.

Zo ging het een poosje door. Niet iedereen wist het al. Waar-

schijnlijk hadden niet alle kinderen veel keus en zouden ze in een of andere fabriek terechtkomen.

Toen Clara aan de beurt was, flapte ze eruit: 'Ontdekkingsreiziger.'

Bijna de hele klas moest lachen.

Henk van Tolbrug draaide zich naar haar om en siste: 'Je bent niet goed bij je hoofd.'

Meester Korevaar dacht er kennelijk anders over. Hij zei: 'Zo, jij durft grote dromen te hebben. Daar is niks mis mee, kind, grote dromen leiden vaak tot grote prestaties.'

Toen moest de klas nog harder lachen, maar Clara kon aan sommige gezichten zien dat ze misschien juist jaloers waren dat zij zo'n grote droom durfde te hebben.

Later hadden kinderen nog weleens gevraagd waarom ze dat wilde worden. Clara had er niet op geantwoord. 'Je hebt me erom uitgelachen, waarom wil je het dan weten?'

Alleen Koos, haar beste vriend, begreep het. Zelf wist hij nog niet wat hij later wilde gaan doen. 'Misschien neem ik het café van moe wel over,' had hij een keer tegen Clara gezegd.

'Je hoeft toch niet per se te gaan doen wat je ouders doen?' zei Clara.

'Nee,' zei Koos, 'want dan zou jij timmervrouw moeten worden, en dat kan niet.'

Hij dacht vast dat hij een grapje maakte, maar Clara reageerde pinnig. 'Waarom niet? Vrouwen kunnen heus wel meer dan wat mannen vaak denken.'

‘Ja, maar tímmervrouw,’ zei Koos, ‘heb jij daar ooit van gehoord?’

Clara keek hem giftig aan. ‘Nee, maar dan word ik gewoon de eerste.’

‘Ik dacht dat jij ontdekkingsreiziger wilde worden.’ Koos dacht zeker dat hij Clara daarmee voldoende had afgetroefd, maar zij zei eigenwijs: ‘Het kan ook allebei.’

Clara is veruit de slimste van de klas. Vandaag is ze weer als eerste klaar met de rekensommen die meester Korevaar op het bord heeft geschreven. Ze leunt met haar armen op de schoolbank. Alle andere kinderen zijn nog aan het ploeteren – Louise naast haar, en Koos en Henk in de schoolbank voor hen. Met Koos kan Clara het goed vinden, ze trekt veel met hem op, maar Henk vindt ze een druiloor.

‘Zeg die laatste som even voor,’ fluistert uitgerekend Henk, die zich plotseling naar haar heeft omgedraaid. Dat doet hij wel vaker. Te lui om goed op te letten tijdens de les, en dan voorgezegd willen worden. Uilenbal.

‘Nee, maak hem zelf maar,’ zegt Clara net iets te hard.

Vanachter zijn lessenaar kijkt meester Korevaar verstoord op en werpt Clara een waarschuwende blik toe.

‘Er mag niet gepraat worden tijdens een proefwerk, Clara.’

‘Ik zei niets!’ roept ze brutaal terug. Het is eruit voor ze er erg in heeft. Ze had natuurlijk op een rustige toon ‘Ik zei niets, meester’ moeten zeggen. Hoewel dat niet waar is, want ze